

Phạm thị Ngọc Liên

Hoa Cải Hương

Còn mười tám ngày nữa là đám cưới của anh. Thế rồi, bỗng nhiên anh gặp lại cô Đã 3 năm kể từ ngày anh tiễn cô ra sân bãi Mọi người gọi điện thoại cho anh trước buổi trưa và cho anh địa chỉ. Mười lăm phút sau, anh đã đứng trước căn phòng khách sạn nơi cô ở. Cô đi đâu vắng, dòng phấn viết trên cánh cửa vẫn tắt -"Tám giờ về".

Tám giờ ba mươi, anh trở lại Cửa phòng cô đã mở rộng, cô đang có khách. Anh hơi ngập ngừng vì chưa biết nên vào hay ngừng lại thì như có linh tính mách bảo, cô quay đầu nhìn ra phía cửa

Cô kêu lên một tiếng, bật đứng dậy, ánh mắt ngạc nhiên và mừng rỡ, cô chạy xô ra cửa phòng. -Sao anh biết em ở đây ? Anh mỉm cười, cô lúc nào cũng rồi rít như thế, vui vẻ như thế, hồn nhiên và trẻ trung. Lòng anh ảm áp kỳ lạ, anh choàng tay qua vai cô Cô giới thiệu anh với bạn bè, họ chào hỏi anh một vài câu rồi ý tứ rút lui

Đã 3 năm. Cô chẳng còn như xưa nữa, sự vui vẻ, hồn nhiên của cô vẫn ở đó, trong cách cư xử thân mật và nũng nịu, nhưng cái thoáng ưu tư trong đôi mắt ấy thì anh mới thấy lần đầu, và cả nét mặt nhìn xuống, giọt nước mắt lặng lẽ trên gương mặt cười kia cũng làm anh đau nhói cho cô Anh rủ "Đi tìm gì ngon nóng ăn đi, anh đói quá". Cô chớp mắt một cái rồi mỉm cười "Ừ đi".

Anh chở cô đi lung tung qua các phố, quên mất dự định đi ăn, anh muốn đưa cô đi và nghe lại giọng nói của cô, cái giọng nói ngọt ngào, trong trẻo, lúc nào cũng có vẻ ngạc nhiên và ngây thơ ngộ nghĩnh, đã làm anh quý mến cô từ khi cô còn là...

Gần nửa đêm, anh mới đưa cô về khách sạn. Cô đứng trước cửa phòng, ngược mắt nhìn anh "Anh nhớ đến chỗ em nhiều một chút nhé". Cô nhìn băng quơ qua vai anh rồi khẽ cúi đầu, giọng cô như nghẹn lại "Em ở đây chỉ có 1 mình.."

Anh vỗ nhẹ vào đôi gò má lạnh ngắt của cô, cố vui vẻ "Tất nhiên, anh sẽ đến bất cứ lúc nào rảnh, chỉ sợ em đi vắng". Cô cười: "Không, buổi tối, em luôn có ở nhà". Anh cầm bàn tay nhỏ nhắn của cô "Được rồi, tối mai anh lại đến. Ngủ ngon nhé".

Cô đóng cửa phòng lại và anh quay đi

Tối hôm sau anh đến muộn.

Anh đưa cô tới 1 quán cà phê tuyệt đẹp với cây cối, hòn non bộ và nhà sàn kiểu Tây Nguyên. Cô bước lên sàn nứa, đôi mắt hiếu kỳ của cô nhìn khắp mọi nơi, ngón tay cô nghịch ngợm chiếc rèm trúc chỗ hai người ngồi làm bật ra những tiếng lách tách. Cô kêu lên, khoan khoái "Chỗ này hay thật đấy Anh nhấp một ngụm cà phê, mỉm cười nhìn cô rồi chột buột miệng "Anh tưởng Nguyễn đã từng đưa em đến đây" Bàn tay cầm ly sữa của cô bỗng khựng lại nửa chừng. Cô ngưng cười, bậm môi nhìn xuống, giọng cô cứng lại "Chưa."

Anh có vẻ ân hận, anh chạm vào vai cô:

- Xin lỗi, anh không cố tình...Cô ngửa đầu hít một hơi thật mạnh, cô nói, không nhìn anh - "Không sao, em quên rồi.."

Im lặng. Khoảng không gian nặng nề làm anh hối tiếc.

Anh đến với cô đều đặn mỗi ngày

Một buổi tối trong khi chờ cô sửa soạn để đi ra phố, anh ngồi đọc một vài

trang trong cuốn truyện cô để trên bàn. Tựa đề một truyện ngắn trong đó là "Quà cưới". Bỗng nhiên, anh buột miệng - "Này, anh cũng sắp cưới đấy" cô đang chải tóc, cô vẫn tưởng anh đùa như mọi lần, cô vừa chải tóc vừa cười - "Thế à! Bao giờ?" "Mười ngày nữa". Cô lại cười. Cô quay lưng về phía anh, vừa mở tủ lấy áo vừa nói "Sao gấp gấp thế?"

Anh không biết phải nói với cô như thế nào, cô vẫn đối với anh thân thiết như cũ, càng có vẻ thân hơn sau buổi tối ở quán cà phê Hình như cô không nhớ là đã có khoảng cách ba năm giữa cô và anh.

Bốn ngày nữa là cô lên đường. Trái tim cô nhộn nhịp một điều gì khó tả. Cô gần như bình thản trước những kỷ niệm cũ, những dấu tích tình yêu của ngày xưa giữa cô và Nguyễn. Một lần cô tình cờ gặp lại Nguyễn ở nhà một người bạn cũ, và người bối rối hụt hẫng không phải là cô, mà là Nguyễn. Cô đã giữ được sự tự chủ của mình. Nhưng lúc Nguyễn ra về, cô vẫn bị 1 cảm giác trống trải, lòng man mác buồn. Anh đến và hai người lại cùng đi ra phố. Ngồi sau lưng anh, cô lại thấy lòng mình yên tĩnh, êm ái đến lạ kỳ. Cô áp mặt vào lưng anh, khép mắt lại...

Suốt 1 tiếng đồn hồ trong quán cà phê, cô chỉ chăm chú nhìn anh rồi chăm chú nhìn ly nước. Vẻ mặt của cô làm trái tim anh đập mạnh. Anh hút thuốc liên tục cố che giấu những cảm giác đang dồn dập trong lòng. Trước kia cô là người yêu của bạn anh. Cô được cả nhóm bạn hữu yêu mến, họ xem cô như đứa em gái bé bỏng cần chở che, một vài người cũng âm thầm yêu cô nhưng họ đã giữ kín trong lòng vì quan hệ giữa cô và Nguyễn, trong số đó có anh. Cô không biết được điều này Ngay cả khi Nguyễn phản bội và cô gục khóc trong vòng tay anh. Anh đã dỗ dành, an ủi và chăm sóc cho đến lúc đưa cô ra sân bay, mắt cô sưng đỏ và không nói với anh dù 1 lời giả từ. Cô bay đi và mất hút như 1 cánh chim vô định. Thế rồi bỗng nhiên cô trở lại, đắm thắm, dịu dàng ngoan ngoãn...như xưa Nhưng, đã 3 năm trôi qua và anh sắp

lập gia đình. Không thể nào thay đổi được...

Cô dựa lưng vào ghế ngồi, dịu dàng nói với anh điều gì đó. Mái tóc thơm ngát của cô xoa trên vai anh nhột nhạt. Anh nghiêng sát lại cô thêm chút nữa, bất thần cô áp gương mặt mát rượi của cô vào gương mặt nóng bừng của anh. Cô hôn anh, bền lễn, dịu dàng...

Anh nhắm mắt lại, ghì chặt cô trong tay, trái tim anh đau nhói, anh không nói được 1 câu nào, anh đang rơi, rơi, rơi mãi...

Cô cũng không nói được 1 câu nào, cô dựa vào vai anh, tin cậy Cảm giác hạnh phúc đầy ứ trong trái tim cô Cô vịn vào cánh tay anh, họ đi như hai người đang bồng bênh trong cơn say trên đường từ bãi đậu xe của khách sạn trở về phòng. Trái tim anh thất lại, anh không thể thốt ra 1 câu nào, bất chợt anh đưa tay vuốt ve mái tóc cô

Cô sà vào lòng anh như 1 con chim vừa tìm được tổ. Cánh tay cô quấn quanh cổ anh thơm ngát. Anh cúi xuống và không cưỡng nổi cái hôn khao khát mà anh cố nén bao ngày Cô áp mặt vào ngực anh, thì thào : "Đừng về nữa, ở lại đây với em...". Anh ghì chặt cô vào lòng...

Anh đi từ sớm. Tờ giấy anh để rơi trên gối, viết: "Em ngủ ngon, anh phải đi công tác cách đây 100 cây số. Em ở nhà, ngoan, chờ anh. Anh sẽ cố về ngày mai trở về. Hôn em". Cầm chiếc bao thuốc lá rỗng của anh cất vào túi xách. Cô nhảy từng bậc cầu thang trên đôi giày nhỏ gõ lách cách vui vẻ. Cô nhìn mọi người xung quanh bằng ánh mắt tươi tỉnh ngọt ngào

Ngồi trên xích lô, cô lục tìm vỏ bao thuốc của anh rồi đưa lên mũi hít mạnh. Dường như hơi ấm của anh vẫn còn tồn đọng đâu đó Cô cắn chặt đôi môi, cố nén để khỏi bật kêu lên nỗi sung sướng như đang oà vỡ trong lòng. Cô đọc lại không biết bao nhiêu lần lá thư ngắn ngủi của anh, rồi cô thì thào một mình "Em sẽ chờ, hãy mau về với em".

Cô đến nhà 1 người bạn khác của Nguyễn, cũng là bạn học của anh và cô Cô

muốn thổ lộ, muốn được chia sẻ, muốn được nhìn thấy những ánh mắt hoạt
ngạc nhiên, hoặc đồng tình của mọi người

Người thanh niên đang hí hoáy gói một gói lớn bọc giấy xanh đỏ. Trông
thấy cô, anh reo lên "Hay quá, giúp anh 1 tay". Cô buông túi xách, ngoảnh
thụp xuống, bàn tay nhỏ nhắn của cô gói nhanh thoăn thoắt, cô cột chiếc nơ
hồng ở giữa, ngắm nghía với nụ cười tươi tỉnh, xong cô đẩy về phía anh
"Quà tặng cho ai mà gói kỹ vậy anh?". Người thanh niên thân nhiên trả lời,
nhưng cô nghe như tiếng sấm nổ, cô sửng sờ, cô tưởng mình nghe lầm. Cô
hỏi lại và được xác nhận 1 lần nữa Cô ngòl lạng đi...

"Ngày cưới của anh ấy cũng phải có em chứ?"

Người bạn trai vô tư hỏi, không để ý nhiều đến gương mặt trắng nhợt của cô
Cô cắn môi, nhìn lơ đãng ra ngoài đường "Vâng, tất nhiên rồi..". Cô cầm lấy
túi xách, viện 1 lý do nhỏ rồi bước ra khỏi nhà anh.

Cô đi lang thang qua nhiều con đường, cúi đầu nhìn bóng đổ dài dưới nắng.
Cô nhớ những lời anh đã nói, những cử chỉ kiêu chể của anh mà cô đã
không hiểu rõ. Cô nhớ lại sự bối rối của anh, nhịp tim đập gấp, cô nhớ ánh
mắt âu yếm và nụ hôn cháy bỏng của anh đêm qua Chỉ vừa mới đêm qua
thôi, số phận nào mà khắc nghiệt ...?

Nước mắt cô chảy dài, nhiều người qua đường ngoái lại nhìn, nhưng cô
chẳng buồn để ý, cũng chẳng buồn lau nước mắt, cô cứ đi và đi, rồi bỗng
nhiên cô thấy mình đang đứng trước cửa hàng bán vé máy bay từ lúc nào...

Anh đến chỗ cô sau giờ ăn sáng một chút. Quần áo anh còn đầy bụi bặm của
chuyến hành trình xa Suốt 1 ngày xa cô, anh đã không làm được việc gì cho
ra hồn. Ban đêm anh mất ngủ, anh nằm suy nghĩ về anh, về cô, về mối tình
bất ngờ nóng bỏng của hai người, anh lại nghĩ đến người vợ sắp cưới của
anh, anh bị dày vò, cắn rứt ghê gớm. Anh tự nguyện rửa mình. Vô ích.

Trước mắt anh vẫn hiển hiện gương mặt dịu dàng ngọt ngào của cô, ánh mắt

say đắm và tin cậy và nụ cười chứa chan hạnh phúc. Anh như thấy được cùng tiếng pháo đám cưới của anh, là đôi mắt sưng đỏ, nổi đau đớn chết người mà cô phải trả. Đến sáng anh tìm ra được 1 giải pháp. Anh yêu cô và sẵn sàng đánh đổi tất cả để được sống bên cô suốt đời Sẽ không 1 đám cưới nào hết, ngoài cô Đời người nhiều khi cũng cần có 1 lần liều lĩnh đúng lúc. Tất nhiên anh sẽ gặp không ít rắc rối, không ít lời chửi bới, nhưng chuyện đó có nghĩa gì khi anh có được cỗ Ngừng xe ở bãi đậu của khách sạn, anh như chạy suốt dãy hành lang, anh tưởng tượng ra khuôn mặt rạng rỡ và vòng tay quấn chặt của cô Mỗi anh nở ra 1 nụ cười

Cửa phòng cô mở rộng. Một vài người tạp vụ đang quét dọn lau chùi Anh đứng ở cửa phòng hơi ngỡ`ngàng. Không còn 1 dấu vết gì chứng tỏ cô đang ở đây . Chiếc vali, những đôi giày, máy thổi sơn và chai nước hoa cô vẫn để trên bàn, cũng không còn chỗ cũ nữa Anh chưng hửng, không hiểu điều gì đã xảy ra

Người tạp vụ ngừng đầu nhìn anh. Chị ta nhíu mày nhìn bộ quần áo bụi bặm, vẻ ngơ ngẩn trong đôi mắt anh "Xin lỗi, có phải anh tên là ...?" "Vâng" Anh hơi giật mình, Người đàn bà vui vẻ hẳn lên "À, ra anh đấy, cô ấy gửi tôi cái này, bảo giao lại cho anh".

- "Cô ấy đi đâu"

- "Đi máy bay sáng nay rồi, cô ấy về gấp, chỉ mới lấy vé hôm qua Đây này cô ấy gửi cho anh".

Bàn tay anh run lẩy bẩy khi anh cầm lấy từ tay cô tạp vụ những món mà cô để lại Anh đi những bước lảo đảo ra phía ngoài khách sạn, ngồi phịch xuống chiếc ghế đá gần nhất, anh mở chiếc phong bì.

Lá thư của cô chỉ có 1 dòng. Dòng chữ viết run rẩy: "Anh không có lỗi trong tất cả mọi điều Mong anh hạnh phúc. Em yêu Anh".

Anh nhắm mắt, chết lặng...

Từ từ, anh đưa bó hoa lên ngang tầm mắt, sững sờ nhìn. Hoa cúc đại cải hương. Cô vẫn thường ví mình là loài hoa ấy, bé nhỏ, dịu dàng và hay lỡ làng duyên. Cô gửi nó cho anh như 1 lời giã từ nghẹn ngào làm trái tim anh đau nhói..Ôi, em làm như thế đúng hay sai Anh bỗng nhìn đồng hồ tay và bật dậy Anh chạy ra bãi đỗ xe, mở công tắc và chạy như điên trên quãng đường ra sân bay Anh vừa chạy xe vừa thầm cầu nguyện cho anh gặp được cô, dù chỉ là lần cuối cùng.

Hoa cải hương toả hương thơm sau lần áo đầy bụi của anh...

Nguồn: sad-river

Được bạn: Thành Viên VNthuquan đưa lên
vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003